

или бръснари, защото тогава вие, може би, по добръ ще узнаете що мисли народа и що става въ града.

— Той казва голата истина, кълнѣ се въ свѣтлия перлѣ на Диана! — извика Вестиний.

Баркъ се обърнѣ къмъ Петрония:

— Защо говоришъ това?

— Азъ ще свършѣ съ това, съ което почнахте: стига вече кръвъ!

Тигелинъ насмѣшливо погледнѣ къмъ небето и каза:

— Голѣма работа! още малко!

— Ако ти е недостатъчна една глава, ти имашъ и друга — главата на тоягата си, — възрази Петроний.

Пристиганьето на цезаря прѣкрати по-нататъшнитѣ разговори. Неронъ зае своето мѣсто, придруженъ отъ Питагора. Веднага се почнѣ прѣставлението на „Aureulus“, на което не обръщахъ твърдѣ внимание, тъй като умоветѣ бѣхъ заети съ Хилонa. Народътъ привикнѣ на мъчения и кръвъ, досаждаше му се, шѣкаше, издаваше виковете неприятни за двора, и искаше по-скоро да прѣдставѣтъ сцената съ мечката, която единствено го интересуваше. Ако не бѣше надеждата, че ще видѣтъ осѣдения старецъ и ще получатъ подарѣци, зрѣлището не би могло да удържи тълпата. Но, най-сетнѣ, дойде очакваната минута. Момчета, служачи въ цирка, внесохъ дървенъ кръстъ, доста низкъ, за да може мечката, като се исправи на заднитѣ си лапи, да достигне грѣдитѣ на мъченика, а послѣ двама човѣка доведохъ, или, по-добръ, довлѣкохъ Хилонa, тъй като той самъ не можеше да върви, защото нозѣтъ му бѣхъ прѣбити. Толкова скоро го положихъ и приковахъ на кръста, че заинтересованитѣ приближени на августa не успѣхъ дори добръ да го разгледатъ и само като заровихъ кръста въ приготвената дупка, очитѣ на всички се обърнѣхъ къмъ него. Но едвали нѣкой можеше да познае въ тоя голъ старецъ прѣдишния Хилонъ. Подиръ мъченията, на които Тигелинъ заповѣда да го подхвърлятъ, на лицето му не бѣше останжло ни капка кръвъ и само на бѣлата му брада се виждаше червена слѣда, която бѣше оставила кръвта, когато му истрѣгвахъ языка. Прѣзъ прозрачната му кожа можеше да се разгледатъ коститѣ му. Той изглеждаше много по-старъ, почти съвършено грухнѣлъ. Но прѣди въ неговитѣ очи се виждаше пълнѣ съ безпокойство и злоба погледъ, подвижното му лице изразяваше страхъ и неувѣреностъ, а сега то бѣше страдалческо, но толкова ясно и спокойно, каквото бива у спящитѣ или умирающитѣ. Може би, придаваше му увѣреностъ въспоминанието за разбойника на кръста, комуто Христосъ прости,